

[Boligministeren.]

det private byggeri, der udnytter den adkomst, som de sociale boligselskaber har, nemlig statsgaranti og driftstilskud, har en større fordel, end boligselskaberne har. Forholdet er det, at i det private byggeri, der søger støtte i dag, har de pågældende bygherrer selv konjunkturgevinsten, har selv opsparingen på prioritetsafdrag o. s. v., hvorimod der ikke er én øre, der går i private lommer, når det drejer sig om det øvrige byggeri. Men det afliver vel ikke påstanden om, at det private byggeri er fortrængt af det støttede byggeri, når det drejer sig om udlejningsbyggeri. Det viser sig i hvert fald som en realitet, at det private byggeri ikke har været særlig interesseret i at udnytte den adkomst, men at det, som vi har talt om tidligere i dag, har kastet sig over andre opgaver.

Derefter vil jeg gerne sige til det ærede medlem hr. Thestrup, at jeg er noget ked af, at det ærede medlem antyder, at jeg har gjort forsøg på at føre krigen over i fjendens lejr. Ærede medlem, jeg har alene henvist til, hvad det ærede medlem sagde nøjagtig i dag for 1 år siden, hvor det ærede medlem først, måske mildt, havde anklaget mig, fordi jeg ikke interesserede mig for de nye byggeformer, for seriefremstillede huse — det var det, vi talte om, altså seriefremstillede familieshuse. Jeg sagde da til det ærede medlem, som jeg var inde på i første omgang i dag, at det måtte bero på en misforståelse. Jeg har givet udtryk for, at der burde være muligheder for begge byggeformer, den rationelle og den håndværksprægede, i sund konkurrence. Heroverfor erklærede det ærede medlem sin tilfredshed og sagde ordret om de gamle håndværksmæssige metoder — jeg beder om tilladelse til et kort citat —:

„Jeg er også ganske overbevist om, at de har overlevet deres tid, og at det er nødvendigt at nå frem til en industrialisering af byggefagene.“

Det fremgår af sp. 2581 i Folketingstidende for 1961-62.

Jeg vil dog gerne fortsat gøre nogle bemærkninger om parcelhusbyggeriet. Det er blevet sagt, at regeringen burde fremme dette byggeri, som af mange grunde er en boligform, der tilfredsstillende adskillige fami-

liers boligbehov. Jeg er enig i, at parcelhusbyggeriet også må have en stor plads, men jeg er ikke enig i, at parcelhusbyggeriet som følge af forholdene og som følge af, at der er mange, der bygger bare for at bygge, på denne måde fortrænger også det byggeri, der er behov for; det skal jeg senere vende tilbage til i anledning af det ærede medlems citat af, hvad direktør Nørby sagde på Nyborg Strand. Den udvikling, der er sket, at parcelhusbyggeriet har fået sin ganske betydelige andel af byggeriet, af den aktivitetsforøgelse, der er sket, har jo ikke været tilfældig. Gennem oprettelsen af tredjeprioritetsinstitutterne er der skabt en organiseret långivning, der ikke mindst har haft betydning for parcelhusbyggeriet. Det må heller ikke glemmes, at de nye finansieringsinstitutter — og her ligger måske et incitament, selv om det koster — har adgang til at finansiere kurstab, sådan at forhøjelse af renteniveauet ikke stiller parcelhusejere over for krav om større kapitalinvestering i starten. Hertil kommer endelig, at den lave lejeværdi af egen bolig i nybyggeriet, uanset at det nyudlejede ikke er underkastet huslejestop, i nogen grad har afbødet virkningen af de høje renteudgifter i parcelhusbyggeriet.

Man taler om det høje renteniveau. Jeg kan ikke lade være i den forbindelse at nævne de fordele, der er ved, at renteudgiften i realiteten — det er måske lidt groft sagt — ikke har den reelle virkning, som den høje rentefod er udtryk for; det gælder for parcelhuse som for andet byggeri, men navnlig for parcelhuse. Selv om man betaler en rente på 8 pct., som det har været nævnt, gives der jo adgang til skattefrit fradrag i omkostningerne, og det er altså problematisk, om renten er 8 pct. eller 5 pct. eller noget andet, når man regner efter. Det er en favorisering af dette byggeri i forhold til andre former for byggeri.

Men lad nu det være. Det er givet, at parcelhusenes og håndværksmestrenes vanskeligheder, som det ærede medlem hr. Thestrup og det ærede medlem hr. Finn Poulsen omtalte, naturligvis indtager en central placering i debatten alene af den grund, at parcelhusbyggeriet er så omfattende, som tilfældet er. Jeg vil skønne,